

United Nations
Nations Unies

International
Criminal Tribunal
for the former
Yugoslavia

Tribunal Pénal
International pour
l'ex-Yougoslavie

04656628

*ATTESTATION BY THE PRESIDING OFFICER PURSUANT TO RULE
92 BIS(B)*

I, MARCO BONABELLO, Presiding Officer appointed by the Registrar of the International Criminal Tribunal for the Former Yugoslavia on 23/11/05 pursuant to Rule 92 bis of the Rules of Procedure and Evidence, with the assistance of a certified interpreter, certify;

that on 03/12/05 in ZADAR, CROATIA

the following person appeared:

Witness's First and Last name(s): NEVEN ŠEGARIĆ

Date and Place of Birth: 14/06/1980, ZADAR

Identity-, or Passport No.:

Habitual Residence:

- that in the attached statement dated 27,28/09/2000 and certified by the undersigned on 03/12/05 the said witness is identified as the author;
- that the above-mentioned witness was provided with a version of the said statement in a language that he (she) understands;
- that the above-mentioned witness was informed, in a language that he (she) understands, by the Presiding Officer that if the contents of the written statement are not true to the best of his (her) knowledge and belief then he or she may be subject to proceedings for giving false testimony;
- that the above-mentioned witness was provided with a text of Rule 91 of the Rule of Procedure and Evidence, in a language he (she) understands;

Rule 92bis

04656629

- that above-mentioned witness declared that the content of his (her) written statement are true and correct to the best of his (her) knowledge and belief;
- that no pressure was brought to bear on the witness and that he (she) voluntarily signed the attached declaration dated 03/12/05;
- that the following persons were present during the said declaration:

- MARCO BONABELLO

- RITA PRADHAN

- DIANA ŽULIĆ

- NEVEN ŠEGARIĆ

Additional remarks:

THE WITNESS DECLARED TO NEED PROTECTIVE MEASURES IF

CAUSED TO TESTIFY IN COURT: - FACE DISTORTION

- VOICE DISTORTION

- PSEUDONYM

Done this 03/12/05

At ZADAR, CROATIA

Signature of the Presiding Officer

Presiding
Officer

Rule 92bis

04656630

MEĐUNARODNI SUD ZA KRIVIČNO GONJENJE OSOBA
ODGOVORNIH ZA TEŠKA KRŠENJA MEĐUNARODNOG PRAVA
POČINJENA NA TERITORIJU BIVŠE JUGOSLAVIJE OD 1991.

03045696

IZJAVA SVJEDOKA

PODACI O SVJEDOKU:

Prezime: Šegarić
Ime: Neven Ime oca: Mile
Nadimak/pseudonim: Spol: muški
Datum rođenja: 14.06.1980.
Mjesto rođenja: Zadar
Adresa: /redigirano/
Telefon: /redigirano/
Nacionalnost: Hrvat Vjeroispovijest: katolička
Jezik/jezici koje govori: hrvatski
Jezik/jezici koje piše (ako se razlikuju od navedenih):
Jezici korišteni u toku razgovora: engleski i hrvatski

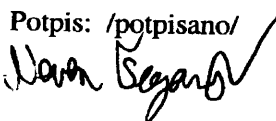
Trenutno zanimanje: stolar **TESAR** Prijašnje: nema podataka

Razgovor(e) vodili: Brent Pfundheller

Datum(i) razgovora: 27. i 28.09.2000.

Prevodilac: Tarik Duratbegović

Imena svih osoba prisutnih tokom razgovora: Brent Pfundheller, Tarik Duratbegović, Neven Šegarić

Potpis: /potpisano/

Paraf: /parafirano/

04656631

IZJAVA SVJEDOKA

Ja sam Hrvat, a rođen sam u Zadru u Hrvatskoj 1980. godine. Trenutačno živim u [REDACTED] Hrvatskoj. Pohađao sam osnovnu školu u Škabrnji do studenog 1991. i bio sam u šestom razredu. Potom sam završio šesti razred u Tübingenu u Njemačkoj. Kasnije sam završio osnovnu školu u Zadru, a maturirao 1996. u Zadru u Hrvatskoj. Odslužio sam deset mjeseci obvezatnog vojnog roka od veljače do prosinca 1999. Prošao sam obuku u pješaštvu.

Sjećam se da je otprilike mjesec dana prije napada na Škabrnju u studenom 1991, većina mještana otišla iz sela. U to su vrijeme po selu pucali snajperisti. Otišli smo iz sela na otok Preko i tamo ostali mjesec dana. Sjećam se da sam čuo da je potpisano primirje i nakon toga smo se svi vratili u Škabrnju.

Kad smo se vratili u selo, često bismo vidjeli tenkove kako prolaze po glavnoj cesti. A onda, dva dana prije napada, ugledali smo JNA oko sela, u većem broju no inače. Također je iznad tog područja prelijetalo više zrakoplova i helikoptera.

U Škabrnji smo imali rezervnu policiju i oni su čuvali selo. Ti stražari nisu bili organizirani, budući da nitko nije očekivao da će doći do napada na selo.

Živio sam s roditeljima, dva brata, očevim djedom i bakom i prabakom na području Škabrnje koje se zove Ambar. Očeva kuća je malo dalje ceste koju zovemo Bili put; on se proteže od raskrižja najbližeg Gornjem Zemuniku, pokraj crkve Sv. Marije pa sve do središta sela. Kuća je tridesetak metara od te ceste. Dva dana prije napada na Škabrnju moja dva brata, koji su tad imali 14 i 17 godina, poslali su u Njemačku k našoj rodbini. Ja nisam htio ići s njima pa sam ostao s ostatkom obitelji u selu.

Nekoliko dana prije napada, moja prabaka, moji djed i baka i ja, boravili smo u podrumu kuće mog strica Slavka Šegarića. Noću je moj otac stražario, a majka noćila u našoj kući. Moji djed i baka zvali su se Krsto Šegarić i Lucija Šegarić, a prabaka Maja Grgica Šegarić. Željko Šegarić, moj bratić, i Ivo Bilaver, također su noćili u tom podrumu. Ujutro na dan napada, u podrum je došao i naš susjed, Josip Miljanić. Kad je on došao u podrum, začuo sam tenkove. Oko 6:00 sati ujutro na dan napada, sjećam se da smo djed i ja odveli prabaku natrag u kuću mojih roditelja. To je bio uobičajni postupak da svi zajedno prenoćimo, a onda se vratimo svojim kućama, ali smo se tog jutra odmah vratili u stričev podrum.

Stričeva kuća se nalazi sedamdesetak metara od glavne ceste i ta je cesta glavni ulaz u Škabrnju. Ona prolazi stotinjak metara jugozapadno od crkve Sv. Marije u pravcu središta sela. U blizini stričeve kuće bilo je još desetak kuća.

Kad smo se djed i ja vratili u stričevu kuću, tamo je bio i moj otac. Protekle je noći bio na straži. S njim je bio Tomislav Rogić. Nedugo nakon našeg povratka počeo je napad. Kad je moj otac došao, ja sam izašao i otišao spavati. Ugledao sam tenk i vojnike u Gornjem Zemuniku pa sam to odmah otišao reći ocu. On i Rogić su otišli na stražu; rekao mi je da ostanem u podrumu i da ne izlazim.

N.S

Prva je granata pogodila kuću oko 7:40. Sjećam se da sam pogledao na sat kad sam ugledao onaj tenk i vojnike i da je tad bilo 7:30, i da je za nekoliko minuta počeo napad. Nitko od nas nije bio ranjen; uskoro sam začuo glasove ispred kuće. Čuo sam kako ljudi viču: "Napad."

Uskoro sam začuo kako netko kaže: "Tko je unutra?" a onda su počeli lupati po podrumskim vratima. Rekli su nam da će ubaciti ručnu bombu u podrum ne izađemo li. Josip Miljanić je otvorio vrata. Kad je otvorio vrata, desetak pripadnika JNA ušlo je u podrum i opkolilo nas. Svi su vojnici imali namazana lica i bili odjeveni u obične sivomaslinaste uniforme s petokrakom zvijezdom na pucetima i epoletama. Mislim da su svi nosili automatske puške, a neki su imali i protuoklopnu raketu "Zolju". Vojnici su odveli Josipa Miljanića van na desetak minuta, a onda se vratilo.

Nakon toga su stigli srpski dobrovoljci, mještani susjednih sela. Psovali su nas i govorili: "Izlazite ustaše ili ćemo vas sve poklati." Prisilili su nas da izađemo, ali je moja baka ostala u podrumu. Baš dok smo izlazili, ja sam se okrenuo a jedan je četnik ispalio rafal u podrum. Kad se to dogodilo, opazio sam da je Ivo Bilaver pogoden u nogu. Svi su izašli iz podruma osim moje bake. Ostali smo vani oko pet minuta kad su vojnici otjerali mene i Željka Šegarića natrag u podrum da vidimo ima li oružja. Znao sam da je jedino oružje u podrumu bila lovačka puška u vlasništvu Josipa Miljanića i da je odmah oduzeta. Kad sam se vratio u podrum, ugledao sam baku kako leži na boku pokraj zida, oko tri metra od vrata. Odem da vidim je li živa, ali je već bila mrtva. U podrum su s nama ušla dvojica ili trojica vojnika i kad smo završili, odveli su nas ponovno van.

Kad sam izašao iz podruma, vidio sam da su Stanu Vicković i Josipa Miljanića prisilili da kleknu. Vidio sam kad im je jedan vojnik, u maskirnoj uniformi i s oznakama SAO Krajine na ramenu, pucao u glavu i ubio ih. Vojnici koje sam tamo ugledao, bili su mješavina JNA i vojnika s oznakama SAO Krajine na uniformama.

Vidio sam kako Đuro Kosović tuče mog djedu. Prepoznao sam ga jer je on nešto radio na stričevoj kući. Bio je iz Smokovića. Mog je djedu tuklo još pet ili šest četnika. Svi su bili u zelenim maskirnim uniformama i na ramenima uniformi imali oznaku SAO Krajina na ćirilici. Riječi SAO Krajina protezale su se preko ramena slijeva nadesno. Na uniformama su imali i crvenu petokraku.

Stajao sam otprilike pet ili šest metara ispred ulaza u podrum. Tukli su mog djedu, a kad je ustao, oni su ga ponovno prisilili da klekne, a onda mu je Kosović pucao u potiljak. Sjećam se da je Kosović nosio nekakvu knjigu i nakon što je ustrijelio mog djedu, otvorio je tu knjigu i upitao me znam li neka imena koja su zapisana u njoj. Želio je znati ima li netko od tih ljudi oružje i gdje žive. Rekao sam mu da ne znam i onda je on otišao. Sjećam se nekih imena za koja se raspitivao: Branko Šegarić (moj rođak), Marko Bilaver, Stanko Miljanić, Mile Šegarić (moj otac), Slavko Miljanić i Stipe Miljanić i drugi. Pitao me za 15-ak ljudi iz Škabrnje.

Onaj isti vojnik koji je ubio Josipa Miljanića i Stanu Vicković zgrabio je Željka i mene i gurnuo nas na zid kuće. Mislio sam da samo gotovi, ali dođe neki oficir JNA i reče: "Bilo je dosta ubijanja, mi ne ubijamo djecu." Taj nas je oficir JNA odveo (Željka, Ivu i mene) do ulaza u selo.

Na odlasku sam vidio da je preko ceste kod ujakove kuće postavljen tenk, i vidio sam kad su vojnici krenuli prema sljedećoj kući prema središtu sela. Na putu do ulaza u selo vidio sam na cesti puno čahura automatskog oružja kao i čahura streljiva tenkovskih topova. Kad smo stigli do ulaza u selo, ugledao sam dva uništena tenka.

NS

04656633

Kad smo stigli tamo, ukrkali su nas u kombi u kojem je bilo puno lovačkih pušaka. Dva vojnika i dvije žene, Zorana Banić i žena kojoj je prezime bilo Popović, a imena se ne sjećam, krenuli su s nama u kombiju; mislim da je kombi pristigao iz Škabrnje.

PUPOVA C NADA N.S

Krenuli smo iz Škabrnje i prošli kroz Gornji Zemunik. Putem sam vidio pet-šest tenkova, tri-četiri oklopna transportera, a iza njih 30-40 vojnika kako u koloni idu prema Škabrnji. Iza vojnika je bilo puno automobila u kojima su se vozili po vojnik ili dva. Kolona je bila duga najmanje kilometar. Prošli smo kroz Triljuge (srpsko selo) i stigli u Gornje Biljane. Ovdje su Željka i mene smjestili u staru osnovnu školu, a Ivu su odveli u bolnicu. Školu je čuvalo pet-šest vojnika zajedno s dva-tri stražara u civilu. Vojnici su svi bili u uniformama JNA. Ispred škole bilo je još 30-ak civila, a neki su bili naoružani vilama.

Oprilike sat vremena nakon što smo stigli u Gornje Biljane, vidio sam kad je stigao oklopni transporter i kako su iz njega izbacili jednog dječaka i tri starija muškarca. Dječak je bio Denis Gurlica, imao je 14 godina. Ostali su bili Miljenko Šegarić, njegov brat Bude Šegarić i Milan Rogić. Denisa Gurlicu doveli su k nama, a ostale pretukli, ukrkali u vojni kamion i odvezli.

Negdje između podneva i 13:00 sati, mi (Željko, Denis i ja) odvedeni smo u Smiljčić i utovareni u prikolicu hladnjače koja je stajala ispred starog doma zdravlja. Ruke su nam bile svezane, a ispitivali su nas o tome kakvo oružje imaju naši očevi. Čuvali su nas stražari u civilu, koji su odreda imali 30-ak godina. Tu smo ostali do oko 15:00 sati kad je stigao civilni automobil i nas trojicu su odveli u Benkovac. Putem do Benkovca, vidio sam četiri vojna zrakoplova kako lete prema Škabrnji. Kad smo stigli, stavili su nas k ostalima uhvaćenima u Škabrnji.

Kasnije su nas sve autobusima prebacili u vrtić u Benkovcu gdje smo prenoćili. Tog popodneva došla su dvojica vojnika i tražila četiri dobrovoljca da odnesu pismo u Škabrnje u kojem im se poručuje da se predaju. Dvojica su se javila dobrovoljno, a vojnici su izabrali još dvojicu. Ne znam što se dogodilo s tom četvoricom. Dok je ovo trajalo, jedna je srpska televizijska ekipa snimala nas zatočene.

VODA N.S

Ujutro 19. studenog sve su nas odveli ili u Dobru Volju ili Žutu Lokvu gdje smo trebali biti razmijenjeni. Krenuli smo iz Benkovca oko 8:00 sati, a kad smo stigli u selo, ne znam koje, pustili su nas iz autobusa i propješačili smo kilometar-dva do hrvatske vojske. Hrvatska vojska nas je ponovno ukrkala u autobuse i odvela u Biograd. Polovica nas je ostala tamo, a polovica je otišla za Zadar. U Benkovcu sam pronašao majku, ali nisam znao što mi se dogodilo s ocem. Majka i ja otišli smo majčinoj sestričnici u Zadar a idućeg jutra nazvao nas je otac. Otac je stigao u Zadar 20. studenog kad smo autobusom otišli za Njemačku. Ostali smo u Njemačkoj od studenog 1991. do veljače ili ožujka 1992. kad smo se vratili u Zadar.

Kasnije sam doznao da je moja prabaka nađena ubijena u očevoj kući; imala je 94 godine. Moja je baka imala 62 godine kad je ubijena, moj djed je imao 60 ili 61 kad je ubijen, a ostalima je bilo između 50 i 60 godina.

To je sve čega se sjećam o tome što se dogodilo tih dana.

N.S.

0104-8045-0104-8052/Segaric Neven/ZGbj

4/9

Rule 92 bis

POTVRDA SVJEDOKA

04656634

Ova mi je izjava od sedam stranica glasno pročitana na hrvatskom jeziku i sadrži sve što sam rekao po svojem znanju i sjećanju. Izjavu sam dao dobrovoljno i svjestan sam da se ona može upotrijebiti u sudskom postupku pred Međunarodnim sudom za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriju bivše Jugoslavije od 1991., kao i da mogu biti pozvan da javno svjedočim pred Sudom.

Potpis: /potpisano/

Datum: 28.09.2000.

POTVRDA PREVODITELJA

Ja, Tarik Duratbegović,, prevoditelj, potvrđujem sljedeće:

- 1) Odgovarajuće sam kvalificiran i ovlašten od strane Tajništva Međunarodnog suda za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriju bivše Jugoslavije od 1991., da prevodim s hrvatskog na engleski jezik, kao i s engleskog na hrvatski jezik.
- 2) Neven Šegarić mi je dao do znanja da govori i razumije hrvatski jezik.
- 3) Gore navedenu izjavu usmeno sam preveo s engleskog na hrvatski jezik u prisutnosti Nevena Šegarića koji je, po svemu sudeći, čuo i razumio prijevod ove izjave.
- 4) Neven Šegarić je potvrdio da su, po njegovu znanju i sjećanju, činjenice i ostalo navedeno u ovoj izjavi istinite, onako kako sam ih preveo, što je potvrdio svojeručnim potpisom na za to predviđenom mjestu.

Datum: 28.09.2000.

Potpis: /potpisano/

0104-8045-0104-8052/Segaric Neven/ZGbj

3/9

6

Original: engleski

04656635

/rukom pisano/

žrtve
Stana Vicković
Josip Miljanić

osumnjичeni
Đuro Kosović
Zorana Banić
Popović, ime nepoznato

↓ N.S.
PUPOVAC NADA

.....

svjedok
Tomislav Rogić
Ivo Bilaver
Željko Šegarić
Denis Gurlica

lokacija
Zadar
Škabrnja
Gornji Zemunik
Trljuge
Gornje Biljane
Smiljčić - SMILČIĆ N.S.
Benkovac
Dobra Volja - VODA N.S.
Žuta Lokva

N.S.

United Nations
Nations Unies

International
Criminal Tribunal
for the Former
Yugoslavia

Tribunal Pénal
International pour
l'ex-Yougoslavie

Prijevod

04656636

**DEKLARACIJA OSOBE KOJA JE DALA PISMENU IZJAVU
U SKLADU S PRAVILOM 92 BIS**

Ja,

Prezime, ime: NEVEN ŠEGARIĆ

Datum i mjesto rođenja: 14/06/1980, ZADAR

Identifikacioni broj ili broj pasoša: [REDACTED]

ovime potvrđujem, u prisustvu predsjedavajućeg službenika MARCO BONABELLO

da je sadržaj pismene izjave (izjava) koju sam dao (-la) dana 27. 09 / 2000

i koja je priložena ovoj deklaraciji, po mom najboljem znanju i uvjerenju, istinit i tačan.

Uručena mi je i kopija pravila 91 Pravilnika o postupku i dokazima Međunarodnog suda na jeziku koji razumijem i znam da protiv mene može biti pokrenut krivični postupak zbog lažne izjave, ukoliko sadržaj moje pismene izjave (pismenih izjava) nije istinit i tačan.

Dana: 03/12/05

U: ZADAR, CROATIA

Neven Šegarić

potpis davaoca deklaracije

Marco Bonabello

potpis predsjedavajućeg službenika

Presiding
Officer

Rule 92 bis

Churchillplein 1, 2517 JW The Hague. P.O. Box 13888, 2501 EW The Hague. Netherlands
Churchillplein 1, 2517 JW La Haye. B.P. 13888, 2501 La Haye. Pays-Bas
Tel.: 31 70 512 5000 Fax: 31 70 512 5345

1/2